

Et ere nu engang komne ind paa den succes-
sive Udvikling, og den maae vi fortsætte. Det
forekommer mig saaledes, at denne Lov egentlig
ikke afgjør Noget, men derimod aabner Døre
og lukker Døre uden nogen væsentlig Nytte.
Seg kan derfor ikke billige Lovforslaget og maa
sige, at der efter min Mening ikke let vil
komme noget Nyttigt ud af det. Naar man
skal afgjøre denne Sag, mener jeg, at man
maa tage den for i sin Heelhed og discutere
det Spørgsmaal, om man skal ophæve Fæste-
tvangen, eller om man skal beholde den, og
naar man er kommen til Ende dermed, skal
man gaaent tage Sagen for og discutere de
Bilkaar, under hvilke det ene eller det Andet
kan lade sig gjøre.

B. Christensen: Det er med en ganske
særlig Interesse, at jeg har hørt den sidste
ærede Talers Ytringer om det Indtryk, som
det foreliggende Udkast har gjort paa ham.
Det vil overhovedet for Udenforstaaende blive
af ganske særegen Interesse at see, hvorledes
Udkastet bliver fulgt fra begge — om jeg maa
bruge dette Udtryk — velbekjendte Parter i
dette Spørgsmaal med en upaatvilelig, tem-
melig almindelig — Utilfredshed vil jeg ikke
sige for mit Vedkommende — men dog Man-
gel paa Tilfredshed. Seg og Mange med mig
have altid onsket og fordret, at Regjeringen
skulde tage Initiativer just i denne Sag. Seg
nægter ikke, at det allerede for saavidt fore-
kommer mig, at man aflyder den ærede Inden-
rigsminister en Anerkjendelse; jeg vilde blot
ønske, at denne Anerkjendelse kunde for mit
Vedkommende være en bedre og fuldere, end den
er. Seg vil ikke tale om, at det med Hensyn
til en saa fremragende Mand som den nu-
værende Indenrigsminister ad interim vel maa
gjøre et ganske eget Indtryk, — et Indtryk,
der ikke er frit for noget Smertende, forsaavidt
vi maae sætte nogen Priis paa, at der gives
gode Exempler paa parlamentarisk Virksomhed
hos vore ledende Mænd — at see, at den Inden-
rigsminister, der selv har den store Fortjeneste
at have udarbejdet, at have fremlagt og frem-
kalbt Forslag til en grundig Forandring af dette
hele Forhold, den Minister, der for en saadan
Forandring af dette hele Forhold har faaet

Understøttelse hos den maaskee største og tillige
maaskee meest agtede Jurist, der har havt Sæde
paa Danmarks Rigsdag, at denne Minister nu
kan finde sig forpligtet til at tage Initiativet
under denne Form, til at blive staaende ved
noget dog saa Indskrænket og Ufuldstændigt som
det, der foresligger. Men for ganske at affee
derfra, maa jeg tilstaae, at jeg nærer en dyb
Overbeviisning, som jeg troer deles og maa
deles af Mange, og som jeg ikke kan troe at
være fremmed for den ærede Minister, og denne
Overbeviisning er, at just dette Forhold for
vort politiske og materielle Velværes Skyld
fremfor noget Andet trænger til den radicale
Reform, som den ærede Minister selv har
viist os Muligheden og Gjortligheden af
ved det Forslag, han tidligere har fremlagt.
Seg finder det nedslaaende og sørgeligt,
at en Reform, der efter min Anskuelse
kun med Fare og Glæde kan udsættes til kom-
mende, maaskee mindre gunstige Dage, at en saa-
dan Reform skydes tilside, og at man ved det
foreliggende Forslag, fra Regjeringens Side i
det Mindste, har kastet sig ind ikke paa Selv-
eiendomsveien, men paa Fæsteforbedringsveien.
Naar jeg nu efter disse almindeligere Betragt-
ninger seer hen til selve Udkastet, da skal jeg
attem ikke nægte, at det forekommer mig, at
Udkastets Bestemmelser kun i ringe Grad ere
gavnlige, enten for de nulevende Fæstere eller
for en sikker Tilvelebringelse i sin Tid af den
endelige Reform, der formeentlig maa ligge i
Fæstets Overgang til Selveiendom. Seer jeg
f. Ex. hen til § 1, forekommer det mig, at
denne Bestemmelse angaaer et Moment, med
Hensyn til hvilket det maaskee kan være tvivl-
somt, om det ikke ved den Overenskomst, de
Forhandlinger, der engang maae komme tilstede
om dette Forholds Ordning, kunde faae en
anden og større Vægt, end efterat det er opta-
get i dette Lovforslag. Gaaer jeg dernæst over
til de to følgende Paragrapher, da har jeg ved
dem den Betænkelse, at medens disse Para-
grapher jo ikke tillægges tilbagevirkende Kraft,
og forsaavidt ikke komme dem tilgode, der for
Udkastets Ophævelse til Lov maatte være blevene
Fæstere, ville de kun altfor sandsynligt fore-
kommer det mig, medføre, at Godseierne ville,
istedetfor overhovedet at gaae ind paa nye